

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ДЖОНАТАН И ЗВЕЗДИТЕ

chitanka.info

Когато звездите над Резедавата Гора започнаха да изгасват една след друга, никой не се разтревожи кой знае колко. Така или иначе щеше да се окаже, че причината е или пишман-астролог, който в опита си да излъже, е пренаредил картата на небето, или крадлив елф, който е решил да оборудва вилата си с чисто ново съзвездие, или обиден на света дракон е решил да пренесе семейното си богатство в паралелна вселена. Неща като това се случваха почти всеки месец, особено последното — всички знаеха колко честолюбиви са драконите и колко ревностно се отнасят към всичко, което попадеше под графата „Наследство“, особено към звездите и останалите небесни тела, предаващи се от поколение на поколение. Така че видът на постепенно опустяващото небе не изненада никого. Обитателите на гората вдигнаха рамене и зачакаха всичко да си дойде по местата.

Когато звездите обаче останаха толкова, че човек можеше вече да ги изброи, без да използва услугите на местния звездомайстор, хората започнаха да се тревожат. За всичките 14 562 години от съществуването на Резедавата Гора се бяха случвали стотици хиляди случаи на кражби и други подобни инциденти, свързани с изчезващи небесни тела. Това обаче по никакъв начин не бе повлияло на плътността на звездното покритие — все едно човек да се опитва да открадне Тъмносивия Океан, използвайки лъжичка за чай. Единствено в случая на Великата Миграция на Драконите преди няколкостотин години небето бе попустило отчасти, но звездомайсторите бяха реагирали незабавно и след няма и седмица всичко бе както преди.

Този път обаче нещата явно стояха по различен начин. Звездомайсторите правеха всичко по силите си, но звездите изчезваха по-бързо, отколкото те успяваха да произведат. Тяхната гилдия бе отказала всички частни поръчки — нещо, което вбеси влюбените и мореплавателите — но дори когато пренасочиха всички свободни ресурси към обществения сектор, небето продължаваше да опустява. В гората започнаха да се носят слухове за възможен внос на звезди от съседни вселени. Въпросите откъде кметът Скоулфийлд ще намери свободни средства и дали джуджетата ще бъдат принудени отново да слизат в изоставените диамантени мини се превърнаха в любима тема за дискусии в кръчма „Зелената котка“. Независимо от позицията си по този или онзи въпрос обаче всички спорещи бяха единодушни: в

такава криза Резедавата Гора не бе попадала от самото начало на съществуването си.

Не след дълго слуховете за прогресивно опразващото се небе над гората достигна и до Централния Съвет на Горите в Арканиум. Върховният Горски Управител скръцна със зъби, защото в момента, в който служителите му съобщиха новината, той точно мислеше за предстоящата си отпусका в една хижа в най-затътената част на Бледорозовата Гора заедно с една неомъжена дриада от отдел „Човешки и нечовешки ресурси“. Тъй като перспективите за почивката му бяха многообещаващи, той реши да не се замисля прекалено много и нареди цялостен одит на Резедавата Гора, след което започна да стяга куфари и раници.

Три седмици по-късно одитът приключи. Тримата Горски обаче за съжаление не бяха успели да открият нищо. Единственото, което бяха постигнали, бе да си докарат масов главобол, причинен от 24-часовите разпити на дракони, магьосници, астролози и влюбени, всички завършили с плачевен резултат. Очевидно никой не знаеше защо звездите изчезват. А те продължаваха да гаснат една по една всяка нощ.

Горските бяха принудени да признаят с мънкане пред Върховния, че няма да могат да се оправят без помощта на Джонатан Деветте Пръста.

Комарът в „Зелената котка“, който преживяваше упадък след последната епидемия от ясновидство, изведнъж разцъфна бурно отново. Залаганията за колко време Джонатан ще успее да разплете мистерията се редуваха с облози колко дълго ще псува Върховният, когато всичко приключи. Всички знаеха колко последният мрази да дава отчет пред Ревизорите, приключващ с изречението „И тогава се появи Джонатан и реши всичко“.

Джонатан Деветте Пръста бе трън в очите (и в други части на тялото) на половината Резедава гора, на още десетина светове и на „Зелената котка“ в частност. Магьосник, който ненадейно бе решил да стане частен детектив, пияница и женкар, притежаващ обаче почти неестествено шесто чувство — това бяха само някои от най-известните му характеристики, които биваха прошепвани с половин уста всеки път, когато някой новобранец се поинтересуваше от колоритната му личност. Най-интересното бе, че Джонатан всъщност имаше десет

пръста на ръцете си като всеки нормален човек. Навикът му да си гризе ноктите едва ли не до кокал обаче му бе докарал въпросния прякор — лепнал му го бе шутът на крал Григорий по времето... всъщност, това е друга история, която няма нищо общо със Звездната Криза. Важното бе, че Джонатан много се радваше на прякора си и с дебилна радост твърдеше, че познава Резедавата Гора „като деветте си пръста“. След като изръсеше това, обикновено се хилеше на собственото си остроумие десетина минути. Никой друг не се смееше. Очевидно защо.

Тримата Горски успяха да намерят Джонатан полегнал под моста на Анасоновата Река — едно от любимите му места за изтрезняване. Когато най-сетне успяха да го изтръгнат от лапите на алкохолната дрямка, пред тях се откри друго предизвикателство — да го накарат да се заеме със случая. Деветте Пръста мърмореше с толкова чувство и красноречие, че можеше да накара феите на търпението да си прегризат гърлата от отчаяние. Този път обаче дори не се наложи да прибегват до заклинание за трезвеност — когато чу за какъв казус търсят услугите му, Джонатан скочи като младо еднорогче, самоизтрезни се за норматив и припна към сградата на Горското. Тримата Горски едва успяваха да го следват.

Джонатан влезе на бегом в Петоъгълната Зала, кресна на опулените секретарки да му донесат кафе и цигари, с размах седна зад масата и започна да чете докладите от одита с мълниеносна скорост. Когато най-накрая кафето пристигна, той вече бе успял да изчете всички бумажки, сумтейки недоволно и водейки си записки (с молив на покривката, ама кой ти гледа...) и бе успял да пофлиртува с Главната Инспекторка — доста успешно, ако се съди по руменината, избила по бузите ѝ.

Кафето изчезна със същата бясна скорост, с която бяха изчетени докладите. Деветте Пръста се оригна доволно, изпъна обутите си в прокъсани ботуши крака върху покривката, която отдавна вече не беше бяла, запали цигара и заяви, че ще мисли. Всички в Петоъгълната Зала притаиха дъх — къде от уважение към мисловния процес, къде от непоносимата смрад на фасата.

— Проверихте ли в антикварните къщи? — изстрелваше той въпроси един след друг между две дръпвания.

— Да, Джонатан — кимаха Горските...

— Говорихте ли с Тревичко? — Така наричаха председателя на Драконовия Съвет — заради любовта му към салатите, отровназеления му цвят и невъзможността да запомнят истинското му име, състоящо се от около тридесетина букви, сред които една-две гласни (никой не беше съвсем сигурен).

— Да, Джонатан...

— С нимфите от Крайречието?

— Да, Джонатан...

— Значи всичко е ясно! — Той загаси фаса си в покривката (вече се виждаше как от ушите на домакинката излизаха облачета пушек), скочи ентузиазирано и подвижна на Горските: — Хайде! Да се разходим до Мъглотрън!

Опулените от изненада погледи на присъстващите бяха безценни. Не че Джонатан и друг път не бе правил подобни безумни изказвания, но сега очевидно бе надминал себе си. В Мъглотрън живееха две-три семейства британски мъглюди — същества, известни с неописуемата си кроткост и благи характери. Бяха ги прогонили от Немагическата Земя преди десетина години, понеже на някой му бе хрумнало, че мъглите са национална забележителност и не е добре за туризма някой да ги яде денонощно. Оттогава насам те се бяха заселили край Мъглотрън и се бяха превърнали във всеобщи любимци. В Годината на Хубавото Време магьосниците дори понякога обединяваха сили, за да изпратят малко мъгла като хуманитарна помощ за гладуващите там.

Когато стигнаха до Мъглотрън, бе станало обед и всички семейства бяха излезли на полето на пикник. Околните хълмове бяха покрити с гъста мъгла и всички, както изглеждаше, се бяха нагласили за обилен обяд. Джонатан огледа насъбралите се мъглюди за части от секундата, посочи с пръст един и викна:

— Ей тоя!

Горските не схванаха много-много за какво иде реч, но за всеки случай го сграбчиха за ушите. Останалите нададоха вой, когато видяха, че малтретират един от техните, но виновният вид на заловения говореше сам за себе си и протестите бързо секнаха.

— Как позна, че е той? — надпреварваха се да питат после всички, докато черпеха Джонатан в „Зелената котка“, като през това време се любуваха на все повече отрупващото се със звезди небе над Резедавата Гора.

— Много просто: всички останали бяха вперили лаком поглед към приближаващата се мъгла, само нашето момче не изглеждаше толкова гладно.

— А откъде ти хрумна идеята за мъглюяд-звездоядец? Такова нещо се случва за пръв път!

— Нали знаете — когато всички обичайни заподозрени са невинни, единственият, който остане, няма как да не е виновен. А всъщност самата идея за звездояден мъглюяд не е чак толкова странна. Има същества, които ядат далеч по-странни работи — патладжани например — отвърна Джонатан, потръпвайки с погнуса и си заръча още една водка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.